



Dün gece ansızın

ÖMÜR İKLİM DEMİR

Yanında esmer, ince bir hatun var; gülerek kulağına bir şeyler fısıldıyor. Neler diyor duyamıyorum, özel hayatınız dokunulmaz kalıyor. Falcıları ve seyyar fotoğrafçıları heveslendirecek kadar güzel gülüşüyorsunuz

*"Ah bırak güneş vursun yüzüme,
ve yıldızlar süslesin düşlerimi.
Zamanın ve uzayın yolcusuyum ben,
geldiği yere dönmeye çalışan."
Kashmir - Led Zeppelin*

Dün gece bir rüyadan ağlayarak uyandım. İçinde ölüm ya da aşk yoktu, gençlik vardı. Öyle mutlu, öyle güzel bir rüyaydı ki uyanınca yüzüme vuran gerçekliğe dayanamadım.

Komodinin üstündeki su bardağı, sabah zırıldamayı bekleyen cep telefonu ve gözleri yarı kapalı, ağzı sonuna kadar açık uyuyan karım Sevil, daha önce beni hiç bu kadar tedirgin etmemişti. Şehre has o köşeli sessizliğin içinde bir süre dönüp durdum. Ardımda bir çelik kapı, güm diye kapanmış gibi hissettim. Tık tık tık çaldım, açan olmadı. Gözlerimi yumup tekrar uyumaya çalıştım, onu da beceremedim.

Ne güzel bir rüyaydı oysa;
Uzaklardan müzik sesi geliyordu ve

biz bilmediğimiz bir şehirde, tanımadığımız hatunlarla, birisi Ceren de olabilir emin değilim, paslı bir köprü'nün başında şarap içiyorduk. Üstümüzde rengi atmış tişörtler vardı. Öyle aylak aylak takılabilirdiğimize göre, mendebur karınla henüz tanışmadığın güzel günlerden biri olmalıydı. Bana sorarsan, o günü tanıştığım ya da tanışacağım kişilere göre takvime işaretleyemem. Tarihler dikey tutmuyor, hatıraların nerede başlayıp nerede bittiğini kestiremiyorum artık. En fazla şunu söyleyebilirim: Ölesiye parasız ama mutlu olduğumuz günlerden biriydi.

Bir görsen nasıl genciz! Rüya gibiyiz. Kapan gibi daralan paslı evliliklerin içinde, nezih mangal partilerinin kenarında, kalın raporların arasında henüz ölmeye başlamamışız. Metalik gri -ikinci eli kolay satılan- arabalarımız yok, yürüyoruz da yürüyoruz. Dalgalana dalgalana uzuyor yollar, dönüp dolaşıyor, dolaştırıyorlar. Dalga sesleri geliyor uzaklardan,

rüzgarlar köpük kokuyor. Hep birlikte ağaçların arasından kumsala doğru iniyoruz.

Yanında esmer, ince bir hatun var; gülerek kulağına bir şeyler fısıldıyor. Neler diyor duyamıyorum, özel hayatınız dokunulmaz kalıyor. Falcıları ve seyyar fotoğrafçıları heveslendirecek kadar güzel gülüşüyorsunuz. Bense yanımdakinin nasıl biri olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Eşkâli kayıp, sürekli başkalaşiyor. Gözleri yeşilden maviye, maviden kahveye çalıyor. Küt parmakları uzuyor, yanakları doluyor, kaşları inceliyor, burnu önce hoş bir kavisle yukarı, sonra hafif bir kemerle aşağı bakıyor, çenesi uzuyor, dudakları kalınlaşıyor, avurtları çöküyor, çilleri çıkıyor, esmerleşiyor, solgunlaşıyor... Bir tek saçları hep aynı kalıyor. Ceren'in saçlarına benzetiyorum saçlarını. Ardından, imkansız diye düşünüyorum; biz o kadar gençken, Ceren daha çocuktuktu. İşte o anda, saçlar da sarıdan kızıla, kızıldan

kahveye dönmeye başlıyor. Yüzlerce sesle, koro halinde ince, şuh, sevecen, komik, histerik, boğuk kahkahalar atıyor hatun. Bazıları gerçekten güzel. Kafam karışıyor; ona sen mi diyeyim, yoksa siz mi diyeyim bilemiyorum.

Sonra sen ilerideki kayalık burnu işaret edip "Bu taraftan" diyorsun. Masmavi göğün altında, dediğin yönde devam ediyoruz. Kum akıyor ayaklarımızdan. Korsanların hazine sandıklarını saklayacağı türden, iki tarafı kayalık bir geçitten ilerliyoruz. Belki çocukluk yıllarımızdaki kadar mutlu değiliz ama yine de keyfimiz yerinde. Zaten çocuk olsak, sırf o geçidi görmek bile havalara uçmamıza yeterdi. Bence hayata haksızlık etmemek adına, çocukluk yılları böyle durumlarda kategori dışı tutulmalı. Çünkü öyle güzel bir kafaydı ki çocukluk mereti, bugüne kadar ne içtiysem, ne denediysem beni tekrar oraya götüremedi. Nasıl götürsün? Tanıdığımız herkesin hayatta olduğu, ölümsüz yıllardı o zamanlar. Herkes çivi gibi, dipdiri ayakta. Teyze, amca dediğimiz insanlar dahi en fazla bizim şimdiki yaşımızdaydılar. İnanmıyorsan git bak, tüm o teyzeler hâlâ en vatkalı, en permalı halleriyle oradadırlar. Rüya gibi... Sanırım bu nedenle rüyalarım da çocukluğumu görmüyorum. Bir rüyanın rüyası kolay kolay görülüyor.

Gün olur, içinde yaşadığımız bu kalabalık yalnızlığı da bir rüyada görür müyüm çok merak ediyorum Savaş. Gerçi çocukluk gibi rüyaların rüyası görülüyorsa, böylesi kâbusların da kâbusu görülmez diye düşünüyorum. Zaten anasını satayım, ben artık hep hep düşünüyorum. Ötesi yok, düşünce bazında yaşıyorum. Gerçeklik dediğim Q harfinden Ç'ye doğru uzanan yüz bir tuşlu bir klavyeye dönüştü. Eskiden hayatımın parçası olan çoğu şey ruhumu terk etti. Üstüne su sıçratan taksilere bile sövesim gelmiyor. Oysa ki bayıldım taksilere sövmeye.

Hatırlarsın, Laylaylom'daki ilk konserimizin çıkışıydı. Erkan ve Ümit'le vedalaştıktan sonra yokuşa aşağı Karaköy'e yarırdım, sahilden Beşiktaş'a yürüyorduk. Yine öyle bir taksi foooşş diye ıslatmıştı bizi. Arkasından ölümüne sinkaf basmıştı küfrü. Herif anında fren yapıp, "Ecdadını s...tiğimin çocukları!" diye elinde sopayla arabadan inmişti.

Bodoslama üstümüze koşmuştu lavuk. Okkalısından bir sopa sallamıştı sana. Neyse ki sopa kulağını sıyırıp sırtındaki gitar çantasına gelmişti de, kafan gözüne yanılmamıştı. Zaten senin asfalyalar da o zaman atmıştı. Çantayı çıkardığın gibi herifin dizine geçirmiştin. Feleği şaşmıştı şerefsizin, yüzükoyun yere kapaklanmıştı. Üstüne ben de tekme yemeye karnına gömünce, ne sopası kalmıştı ne havası. Çuvala dönmüştü g.t oğlanı. Neyine o kadar güvenip de arabadan inmişti anlamadım. Bak hatırlayınca yine

Neymiş o ağaçlığın arkasındaki, diye sormadan peşine takılıyorruz.

Ağaçların seyreltiği yerde, masmavi bir koya bakan köhne bir bina görüyoruz. "Sonunda buldum." diyorsun.

Ne demek istediğini anlayıp gülmeye başlıyoruz.

Tam o sırada rüyada zaman atlaması oluyor, kendimizi üç beş ay sonrasında buluyoruz.

Az önceki köhne binaya Sünger diye bir mekan açmışız. İçeriye, rengarenk balıklar dolu devasa bir akvaryum



elim ayağım titredi sinirden. Demek ki o kadar da ölmemişim.

Şimdi aynı olay başımıza gelse, ne yapardın be Savaş? İki yıl para biriktirip güç bela aldığın gitarla yine herife dalar mıydın? Gerçi seni tanıyorum: O gece yüz defa yaşansa, doksan dokuzunda o Jackson Warrior'ı herifin dizine, yüzünde de kafasına geçirirdin. Yani her halükarda o kavgaya girer, o gitarı mutlaka paramparça ederdin. Ama olsun be! Tarihte hiçbir bir gitara ve sahibine, isimleri öyle güzel yakışmamıştır.

Rüya diyordum konu nereden nereye geldi.

Hatunlarla birlikte yürüdüğümüz geçitten, Ege ya da Akdeniz'de olduğunu tahmin ettiğim küçük bir sahil kasabasına çıkıyoruz.

Son sürat koşmaya başlıyorsun. "Gelin!" diye bağıyorsun ileriden, "Şu ağaçlığın hemen arkasında."

koymuşuz. Deep Purple'in Child in Time adlı parçası çalıyor bangır bangır. Etrafta birbirinden ilginç insanlar dolaşiyor, hepsinin anlatacak yüzlerce acayip hikayesi var. Muhabbet dolu, koyu bir uğultunun içindeyiz. Kısa patlamalar halinde şen kahkahalar duyuluyor. Bazıları öyle gerçek gülüyor ki, yanlarında tüm dünya çirkin görünüyor. Ama dert değil, bizim mekana yakışır gülüşler bunlar. Çünkü katıksız güzel, lüksten uzak bir yer burası: Hani eski Türk filmlerinde, genelde Kadir Savun'un işlettiği salaş balıkçı meyhaneleri olur ya; duvarlarında ağlar falan asılıdır? İşte onları andıran bir mekân. Meyhane değil ama, daha bar, daha genç, daha etkârsiz bir yer.

Duvar kenarlarına boy boy süngerler, köşelere insan beynini ve karnıbaharı andıran sarı, kırmızı, mor mercanlar yerleştirmişiz. Bardaki şişelerin üstüne, Hemingway'e özenip de avladığımız

upuzun bir kılıç balığı asmışız. Dışarıya, sahile bakan küçük tahta masalar koymuşuz ve girişte koca bir çapa var. Çapanın ucunda paslı bir tabela sallanıyor. Paslı dediysem, tembellikten değil ama hoşumuza gittiğinden öyle bırakmışız.

Kısacası şahane bir rüyaydı. Müzik yaptığımız yıllardaki kadar güzeldi her şey. Nasıl güzel olmasın? Düşün, ben daha göbeklenmemiş, sen daha saçları dökmemişsin. Cebimizde cüzdan ya da telefon taşımadığımız, özgür olup da farkına varmadığımız yıllardayız. Günde bir paket Winston bile yetmiyor ciğerleri boğmaya, kollarımız Temel Reis'in kilerleri gibi, vurduk mü ses geliyor. Eskiden diye başlayan cümleler kurmaya başlamamışız. Gençiz. Şu dünyayı sevmeyecek kadar gençiz.

Neyse işte, dün gece ansızın uyanınca anladım: Vaktiyle bir rüyaya malzeme olacak kadar muhteşem yaşamışız. Şimdiyse bir kabusun ortasındayız. 'Medeniyet dediğin kibrit çakmayı bile unutturur adama' deyip dururdun ya oğlum, daha da betermiş. Bırak kibriti, kendimizi unuttuk.

Her şeyi daha da unuttudan önce, en kısa zamanda görüşelim sevgili dostum. Erkan ve Ümit'e de haber edelim, eski grubun hatırasına şöyle birkaç bira yuvarlayalım. Bakarsın iki de tıngırtarız. Ne dersin?

Beş dakika sonra toplantım var, şimdilik kaçıyorum.

Kolay gelsin, iyi çalışmalar. Deniz Özcan

TerraNova Group A.Ş. Ürün Yönetimi Uzman Yardımcısı Doğa için, bu e-postayı basmadan bir kez daha düşünün. Bu e-posta'nın içerdiği bilgiler, ekleri dahil olmak üzere gizlidir. Onayımız olmaksızın üçüncü kişilere açıklanamaz. Bu mesajın gönderilmek istendiği kişi değilseniz, lütfen mesajı sisteminizden derhal siliniz. Şirketimiz, bu mesajın içerdiği bilgilerin doğruluğu veya eksiksiz olduğu konusunda bir garanti vermemektedir. Bu nedenle bilgilerin ne şekilde olursa olsun içeriğinden, iletilmesinden, alınmasından, saklanmasından sorumlu değildir. Bu mesajın içeriği yazarna ait olup şirketimizin görüşlerini içermeyebilir.

Yazarın, Haldun Taner Öykü Ödülü'nü kazanan YKY'den Haziran 2015'te çıkan "Muhtelif Evhalar Kitabı" isimli çalışmasından tadımlık bir bölüm.